

110.
La Fe.

Qui creu se salvarà.

La fe es forsa invisible que nostr'ànima lliga
mostrantnos la grandesa, la magestat de Deu;
la forsa que us alena, que 'ls desconhorts mitiga,
que lluny del erro 'n porta lo nostre pensament.

Es lo timó qu'emmena pel mar de l'existencia
damunt sas torbats onas, del cor la debil nau,
que va avançant lleugera, fent via sens consciencia
fins que tranquila s' trova dins mar abonansat.

I son velum desplega joyosa ab tal bonansa,
y l'ànima s'alegra besantne 'l pur orig,
y al lluny del lluny n' oïra lo port de l'esperansa,
la fi de sa carrera, que sols es veure a Deu.

De sopte 'l mar s'encrespa; ja l'aygua, any cristallina,
se torna tot'espuma de blanch y vert color,
y contra de la barca lo mar brau s'anotina
amenassant tirarla dins del abisme al fons;

Joguina de las onas va a ser arrebatada;
qu'als remolins que formen just fora 'l timoné'
y si un' ona la enlayra, l'enforça un altre onada
y 'l timoné que lluyta per ço no desfalleix.

Mes passa la tempesta; lo cel prompte s' serena;
en mar y fresca brissa se cambia l' huraca';
las onas restan quietas; lo sol l'espaj llumena;
la barca fa sa via tranquila sobre 'l mar.

Y, lluytant coratjosa si torna altre tempesta
al terme de son viatge n' arriba al fi la nau;
y l'ànima jayosa, desant s'antigua vesta,
cantant ne tira l'ancla; ja va a desembarcar.

Y Deu, que des son tronó n'ha vist la lluyta fera
d'aquella barca debil ab tots los elements,
la lluyta sostinguda per la fé del qu'espera
a l'ànima en sos braços quan desembarca rep.

